

XXXVI CONCURS LITERARI

Col·legi Públic
"Joanot Martorell"

XERACO
CURS 2024-2025

La lectura té molts beneficis i hi ha moltes raons per les quals hem de fomentar l'hàbit lector.

A més d'ajudar-nos a adquirir nous coneixements, llegir ens ajuda a mantindre el cervell actiu, a reduir l'estrés i a ampliar el nostre vocabulari i expressió oral i escrita. A més, la lectura ajuda a desenvolupar la capacitat de concentració.

També permet cultivar la imaginació: cada vegada que obrim un llibre, és com obrir una porta a un nou món ple de possibilitats.

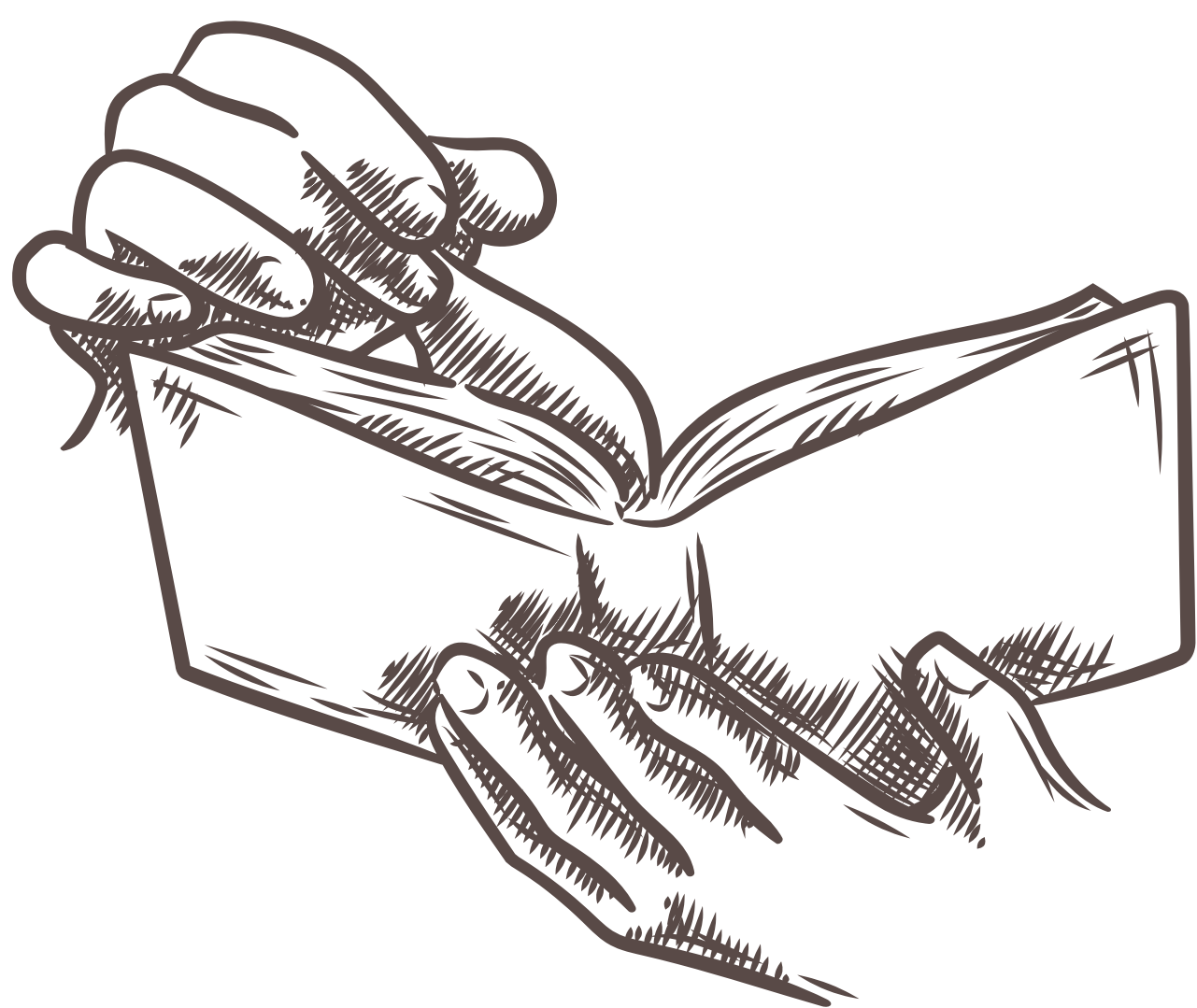
La lectura és una poderosa ferramenta per a estimular la nostra ment i fomentar el pensament crític i reflexiu.

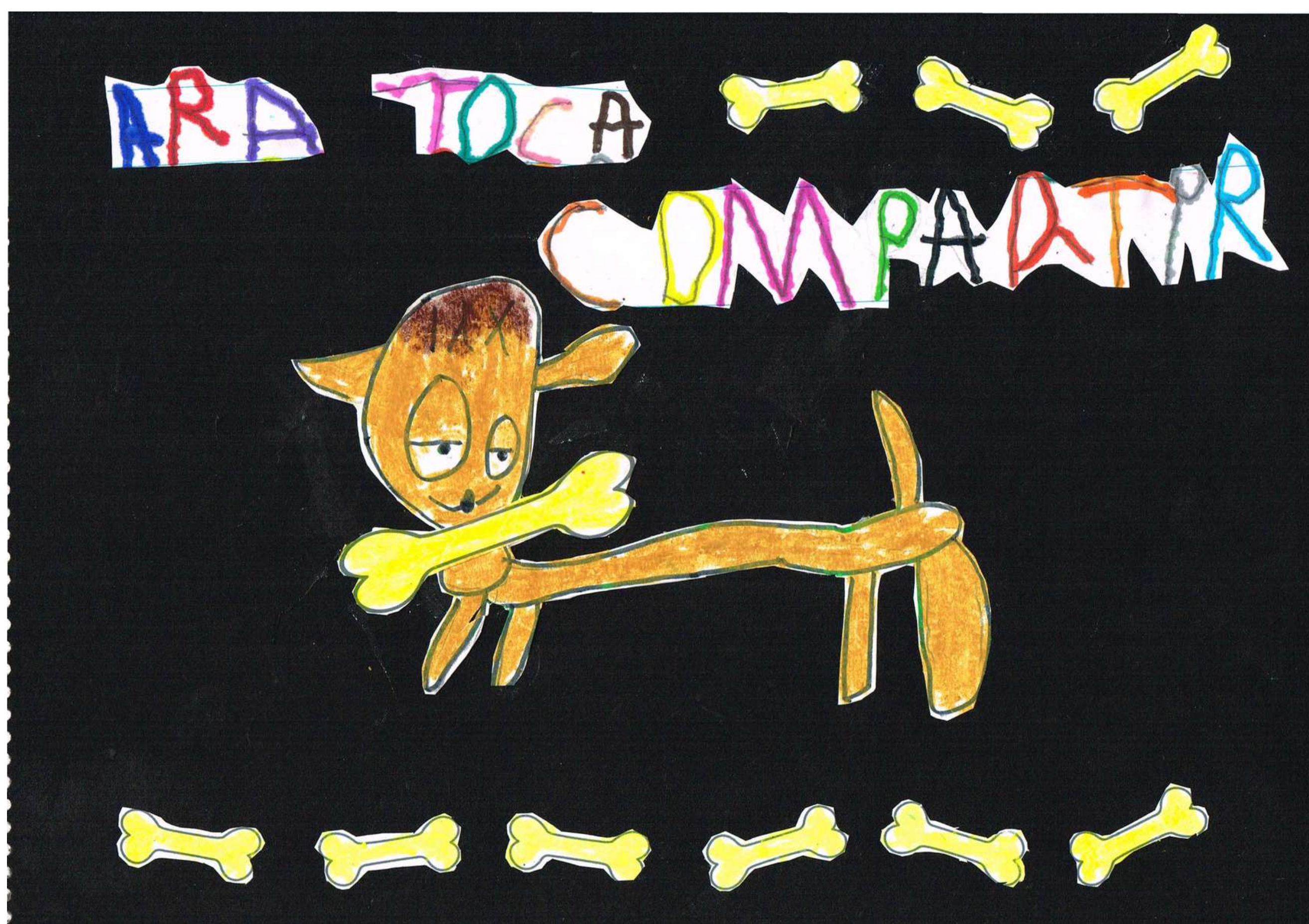
En definitiva, llegir és una manera excel·lent de desenvolupar-se, créixer i cuidar la ment.

Fes que la lectura siga part de la teua rutina diària. Crea un espai acollidor i elegeix un moment del dia per a llegir. Amb el temps ho convertiràs en un hàbit molt gratificant.

“La lectura és per a la ment el que l'exercici és per al cos.”

Richard Steele

PEP TÉ UNA GOSSETA QUE LI DIUEN ONA.

TOTS ELS MATINS, PEP LI POSA UN OS PER DESDIJUNAR.

HUI ONA TÉ MOLTA SON I NO HA VIST L'OS.

HA PASSAT UN GATET QUE ES DIU MANGO I HA AGAFAT L'OS PER
AMAGAR-LO EN UN CLOT BAIX D'UN ARBRE,

MENTRE MANGO ESCARBAVA LA TERRA, HA PASSAT VOLANT PEPICO EL
PARDALET, I S' HA EMPORTAT L' OSSET.

MIOLANT, MIOLANT S'HA QUEDAT EL POBRE GATET.

PEPICO S' HA ENDUT L'OS AL SEU NIU, PER DONAR-LI'L ALS SEUS FILLS, PERÒ A PUNT D'ARRIBAR LI HA CAIGUT DEL BEC. BEN ENFADAT HA COMENÇAT A PIULAR.

EL NIU DE PEPICO ESTÀ BAIX LA TEULADA DE LA CASA DE PEP.

QUAN L'OS LI HA CAIGUT DEL BEC, PER LA FINESTRA SE N'HA ENTRAT, ANANT A PARAR A LA GÀBIA DE SIRA, LA CONILLETA.

SIRA OLOAVA L'OS, I OLOANT S'HA QUEDAT, PERQUÈ CORRENTS COM UN LLAMP, ORELLETES, LA RATETA, L' HA ENXAMPAT.

-RAC, RAC- RASCAVA LA GABIETA, SIRA DESCONSOLADA.

ORELLETES SENSE TORBAR-SE, HA ARRIBAT AL SEU CAU, AMB UN BOT S' HI HA ENDINSAT, PERÒ L'OS NO HA CABUT, I REBOTANT, HA ANAT A PARAR A LES ALETES DE FLOR, LA PAPALLONA.

-HI, HI- XILLAVA LA RATETA ENFURISMADA.

L'OSSET PESAVA MASSA PER A LA DELICADA PAPALLONA I JUSTAMENT QUAN FLOR PASSAVA PER DAMUNT DE LA CASETA D'ONA, LI HA CAIGUT AL PLATET DE LA GOSSETA.

-ZZZZ!, REVOLTEJAVA FLOR, ENCOLERITZADA.

ONA HA OBERT L' ULLET, I EN VEURE L' OS, L'HA ROSEGAT COM SI RES NO HAGUERA PASSAT.

PERÒ... TOTS ELS SEUS AMICS ESTAN BEN EMPIPATS.

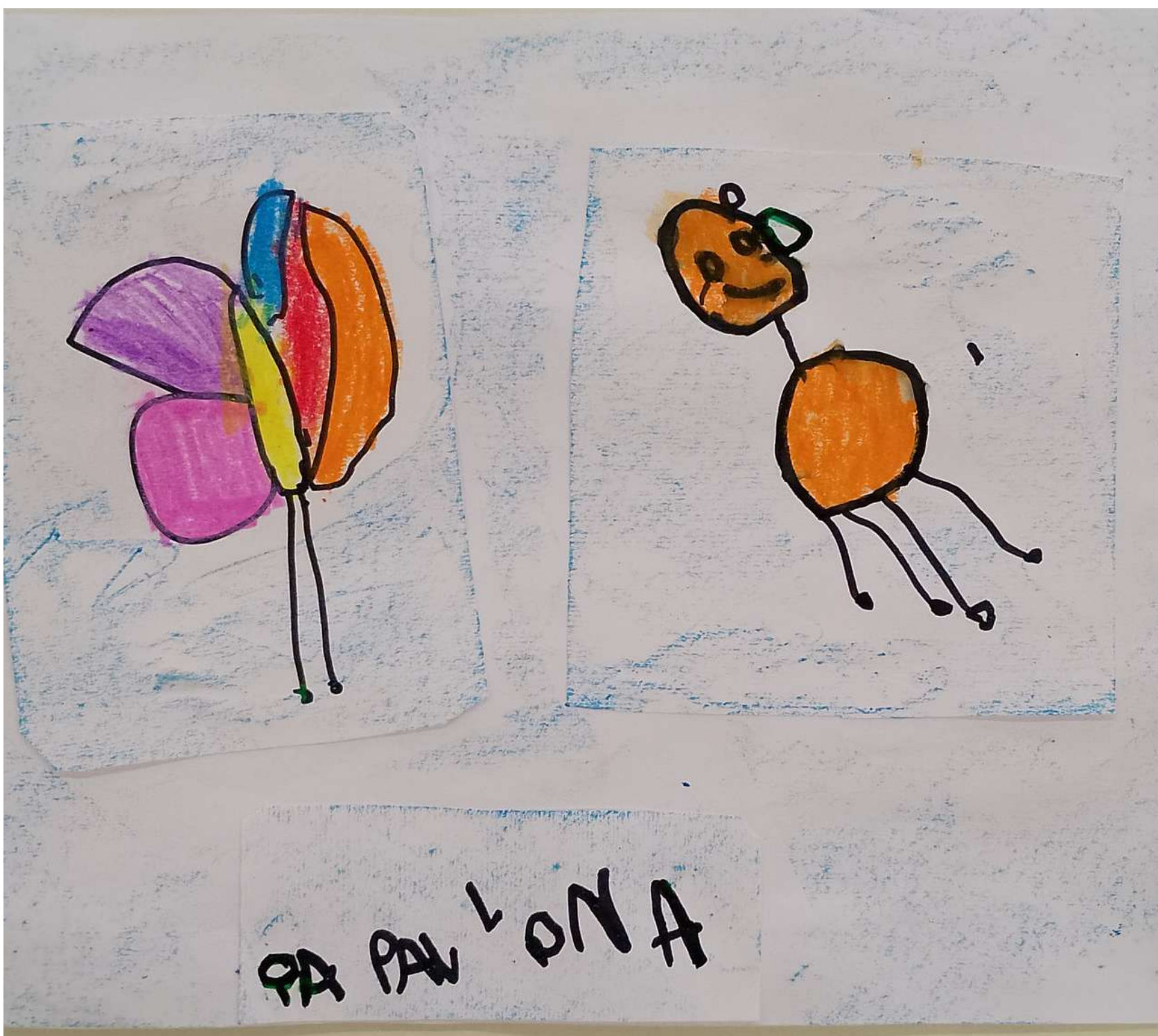

I ARA... QUÈ TOCA FER?

PEPITA, LA PAPALLONA PRESUMIDA

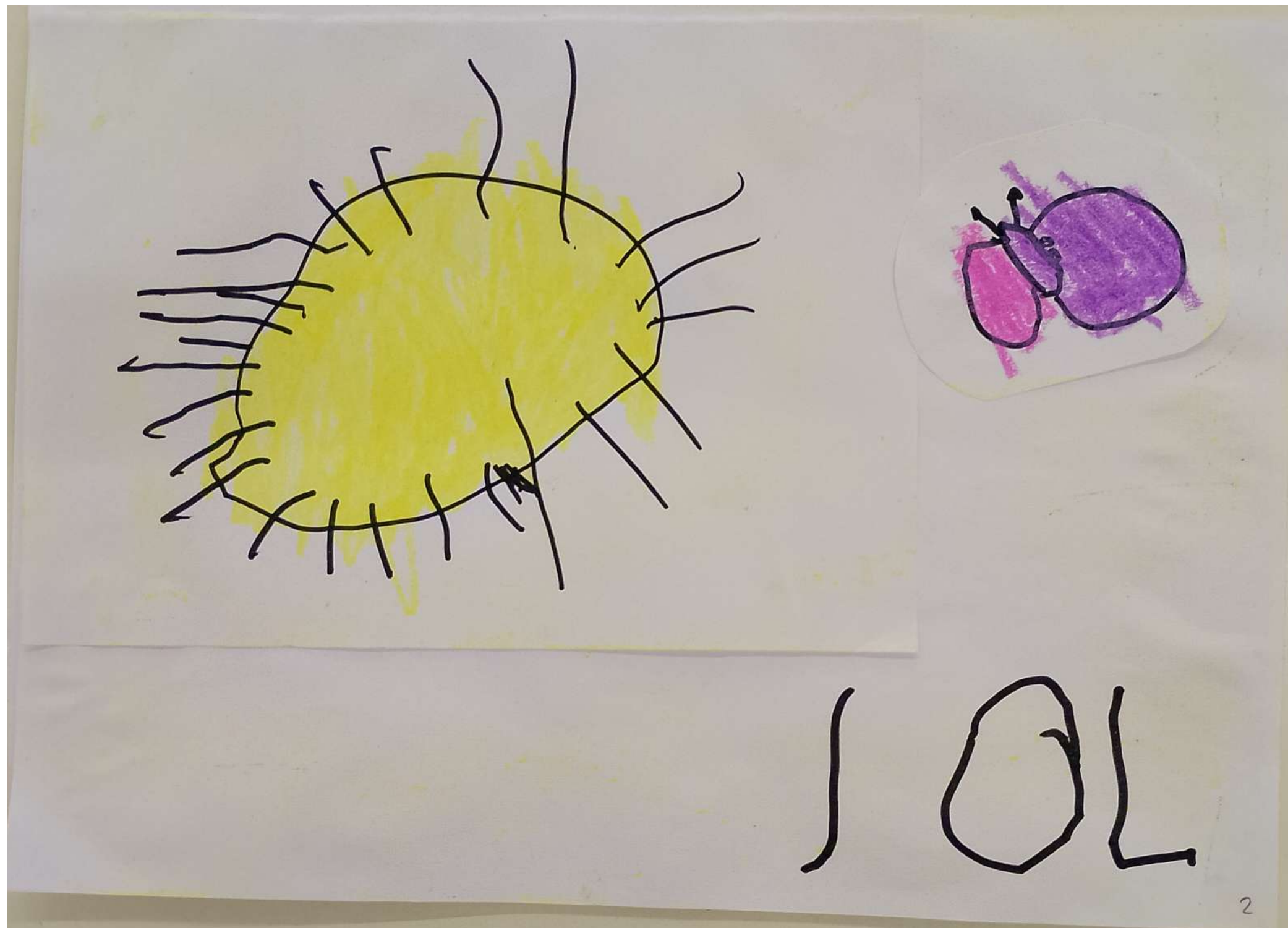

AIXÒ DIU QUE ERA UNA PAPALLONA MOLT PRESUMIDA QUE ES DEIA PEPITA. TENIA UNES ALES GRANS I BRILLANTS QUE LI ENCANTAVA LLUIR MENTRE VOLAVA PEL PRAT. UN BON DIA, MENTRE PASSEJAVA FELIÇ, ES VA TROBAR AMB UN TIGRE QUE JUGAVA AL MIG DEL CAMÍ.

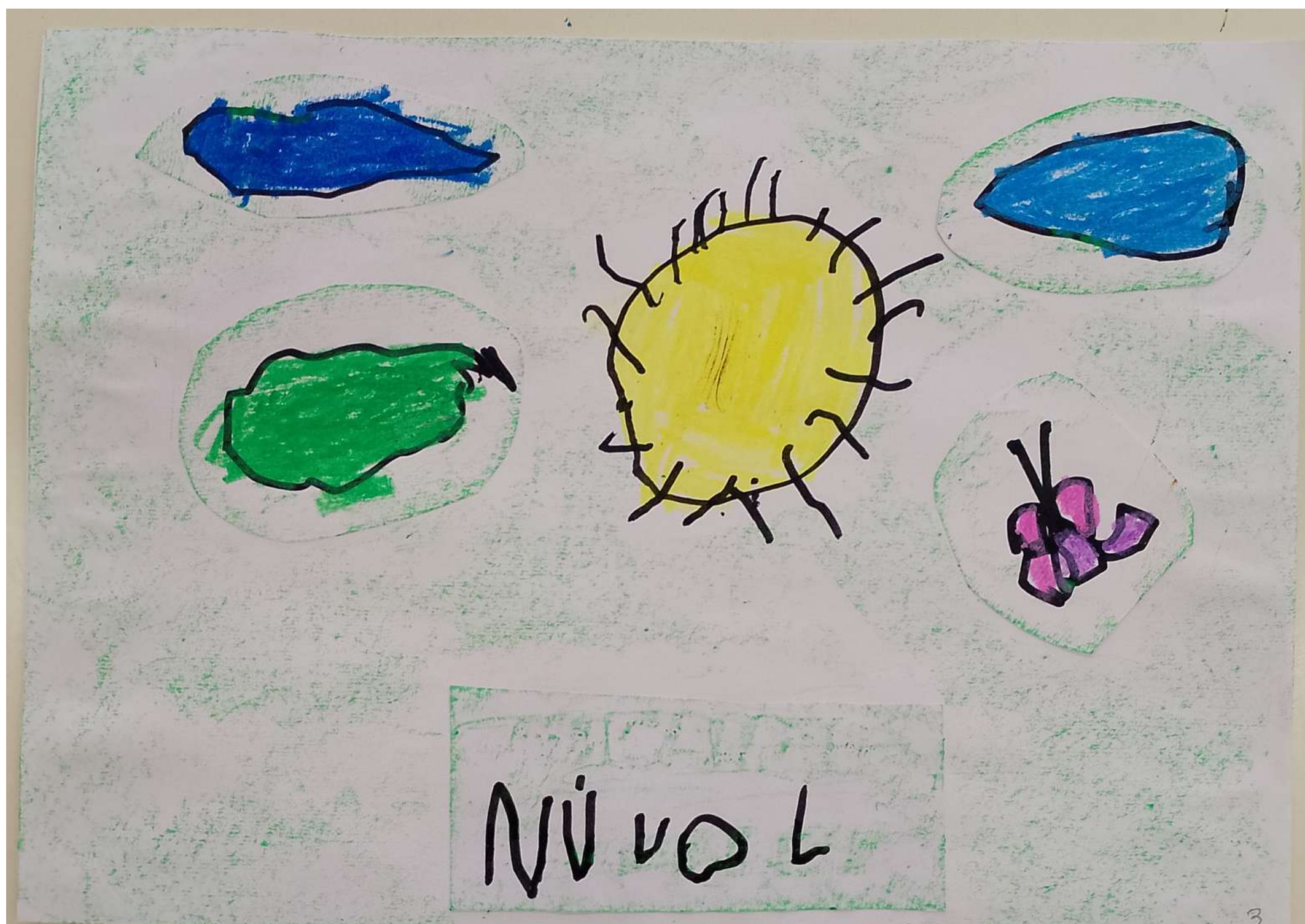

EL TIGRE, AMB MOLTES GANES DE FER AMICS, VA INTENTAR JUGAR AMB PEPITA, PERÒ SENSE VOLER-LI VA DONAR UNA MANOTADA I LI VA TRENCAR UNA ALETA. POBRA PEPITA! NO PODIA VOLAR BÉ I ES VA POSAR MOLT TRISTA.

DESESPERADA, VA DECIDIR DEMANAR AJUDA AL SOL. PERÒ EL SOL, ENCARA QUE ERA MOLT LLUMINÓS I BONIC, NO PODIA FER RES PER ARREGLAR LA SEVA ALETA.

LI VA DIR, PERÒ, QUE EL NÚVOL ERA MOLT SAVI I SEGURAMENT TINDRIA UNA SOLUCIÓ.

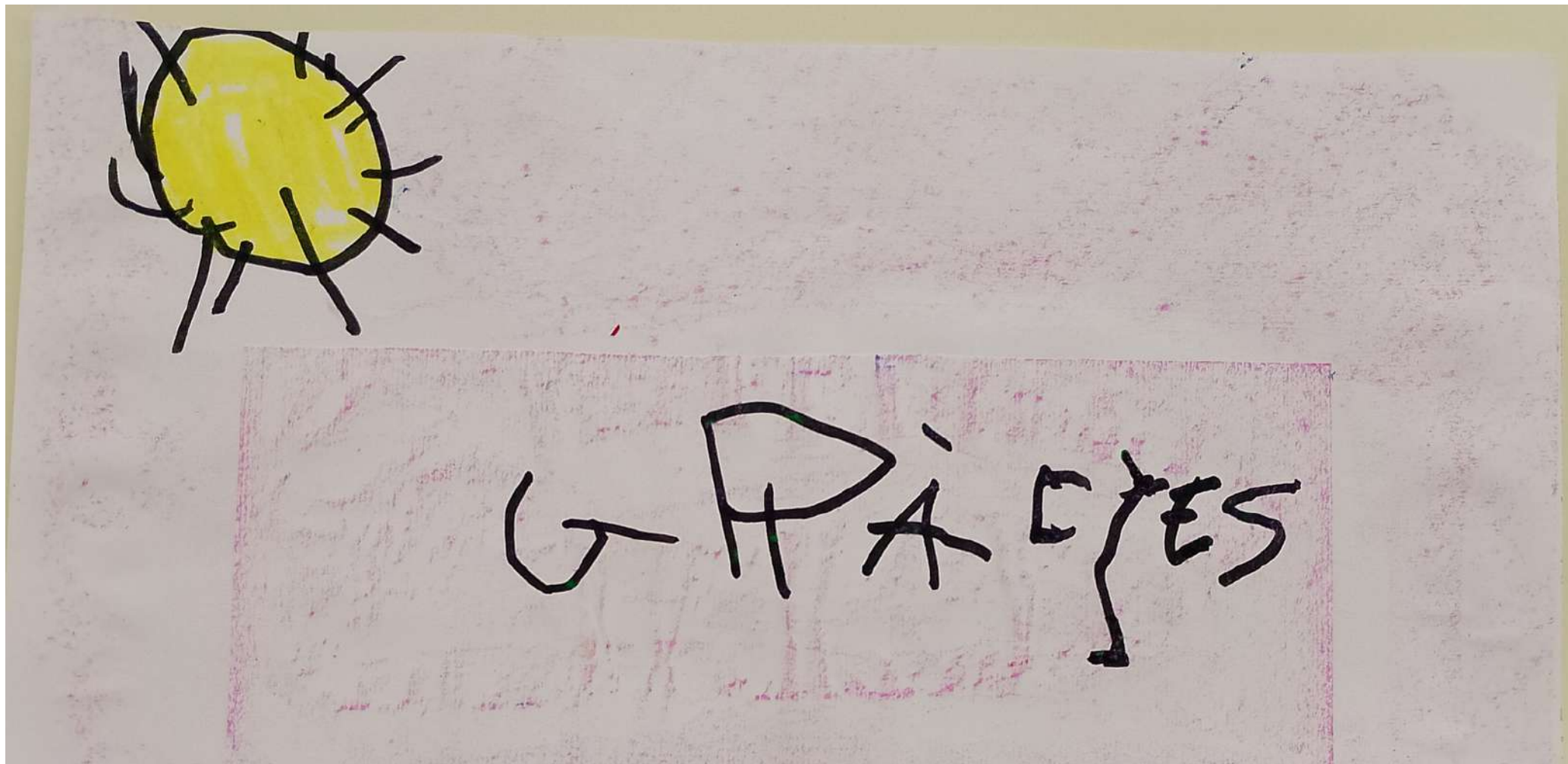
PEPITA VA ANAR VOLANT COM VA PODER FINS AL NÚVOL. EL NÚVOL, QUE SEMPRE ESCOLTAVA I AJUDAVA TOTHOM, VA PENSAR I PENSAR FINS QUE VA TENIR UNA IDEA BRILLANT: "CONEC EL PAPÀ DE LA LUCIA. ELL ÉS INFERMER I SEGUR QUE PODRÀ AJUDAR-TE".

AIXÍ DONCS, EL NÚVOL VA PORTAR PEPITA FINS AL PAPÀ DE LA LUCIA. AMB MOLTA PACIÈNCIA I CARINYO, L'INFERMER VA NETEJAR L'ALETA DE PEPITA I LI VA POSAR UNA TIRETA PER CURAR-LA.

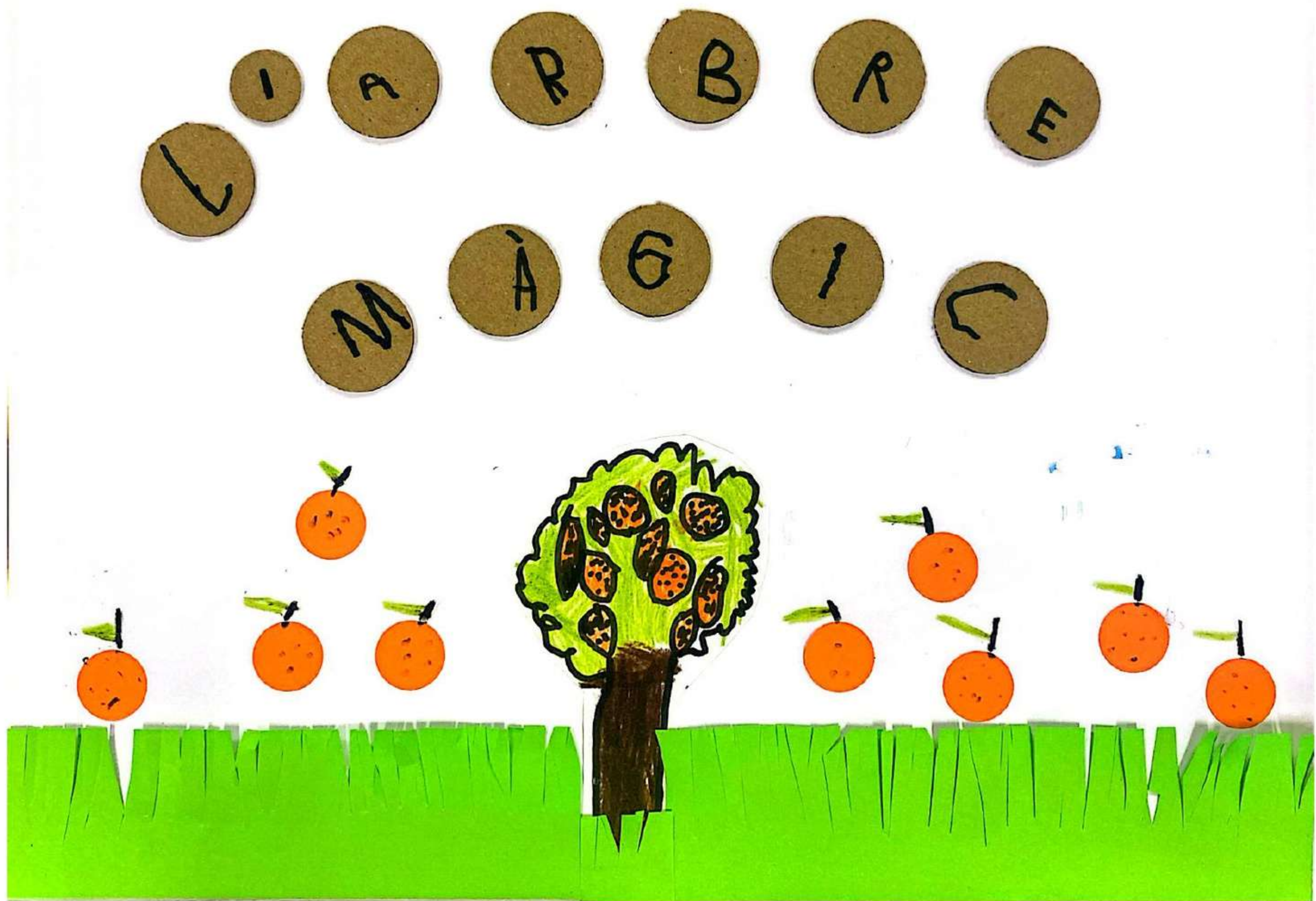
PEPITA, MOLT CONTENTA I AGRAÏDA, VA BATRE LES SEVES ALES AMB FORÇA I VA COMENÇAR A VOLAR DE NOU. "MOLTES GRÀCIES!", VA DIR AL PAPÀ DE LA LUCIA MENTRE ES PERDIA VOLANT FELIÇ ENTRE LES FLORS DEL PRAT.

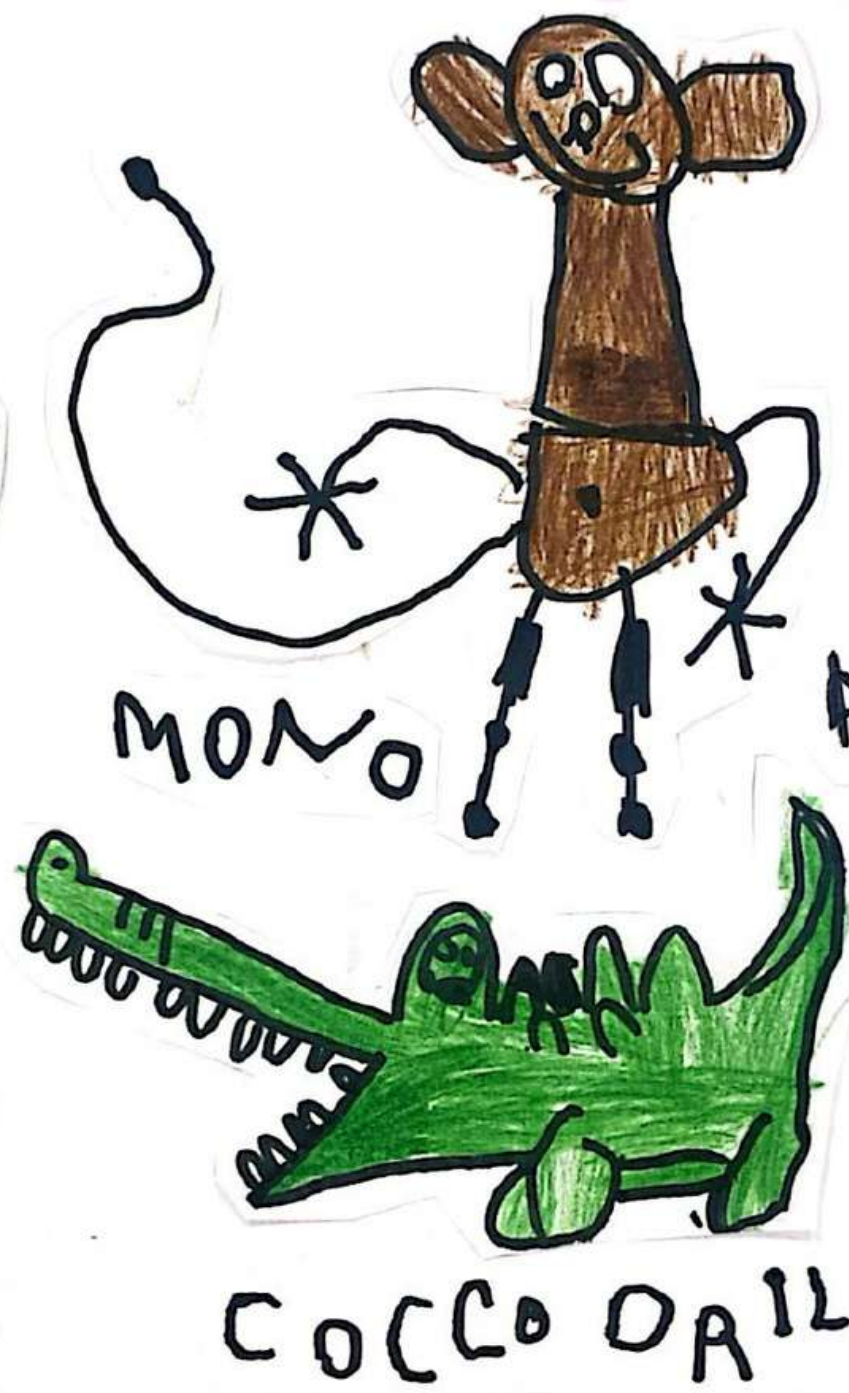
I AIXÍ VA SER COM PEPITA VA APRENDRE A VALORAR NO NOMÉS LES SEVES ALES BONIQUES, SINÓ TAMBÉ LA BONDAT DE LES PERSONES QUE LA VAN AJUDAR.

FI

Classe de 3 anys B

A LA SELVA VIVIR

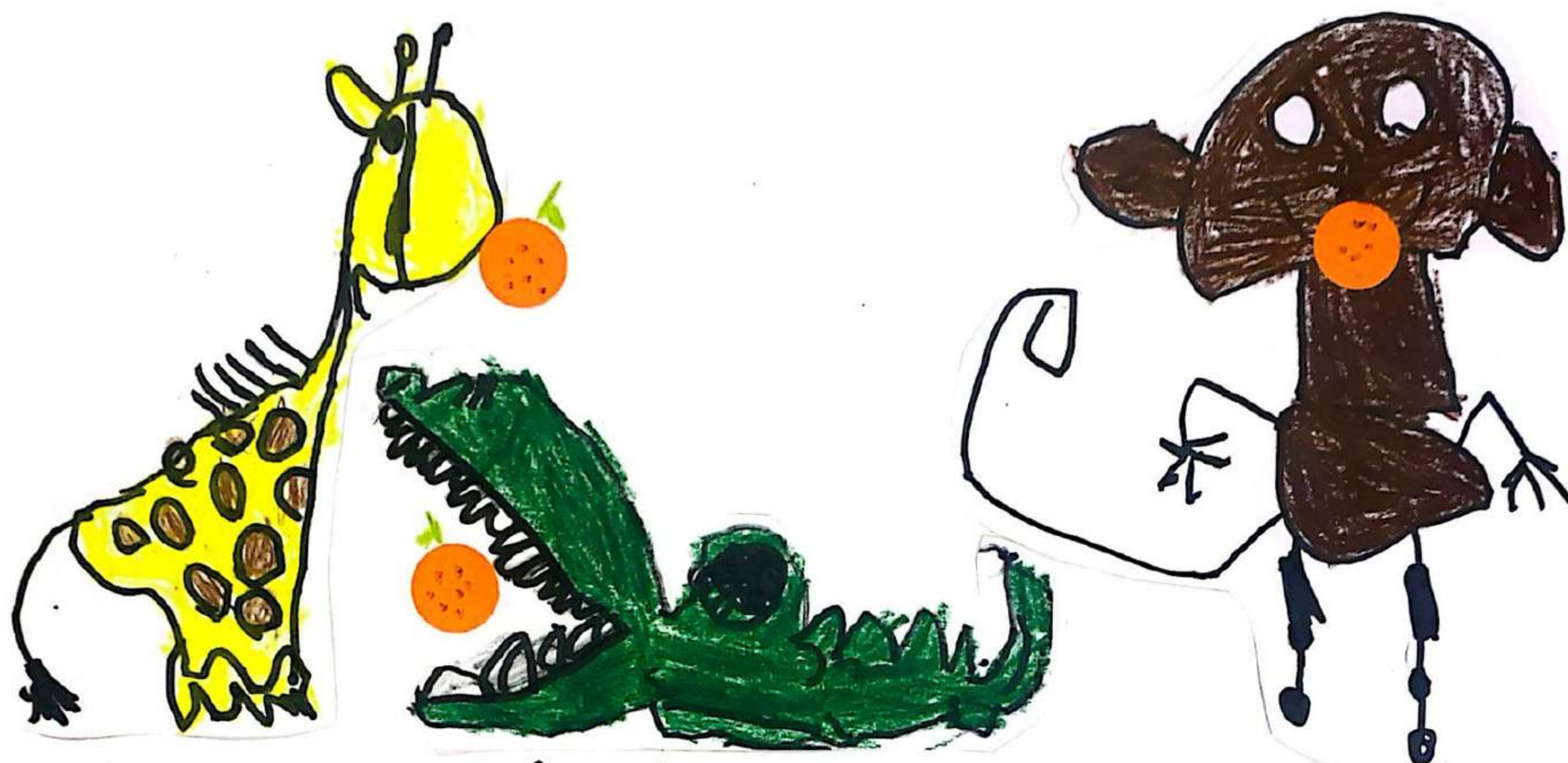
UN DIA ESTAVA PLOVENT MOLT
ALA SELVA I TOTSELS
ANIMALS ESTAVEN A CASA
TRISTOS PERQUÉ NO..PODIEN
JUGAR.

DE SOBTE, VA APAREIXER UN
TAPONGER ENMIG DE LA SELVA.

NINGÚ SABIA D'ON HAVIAUINGUT
AQUELL ARBRE PLE D'ETARLONGES
BRILLANTS I BONiques.

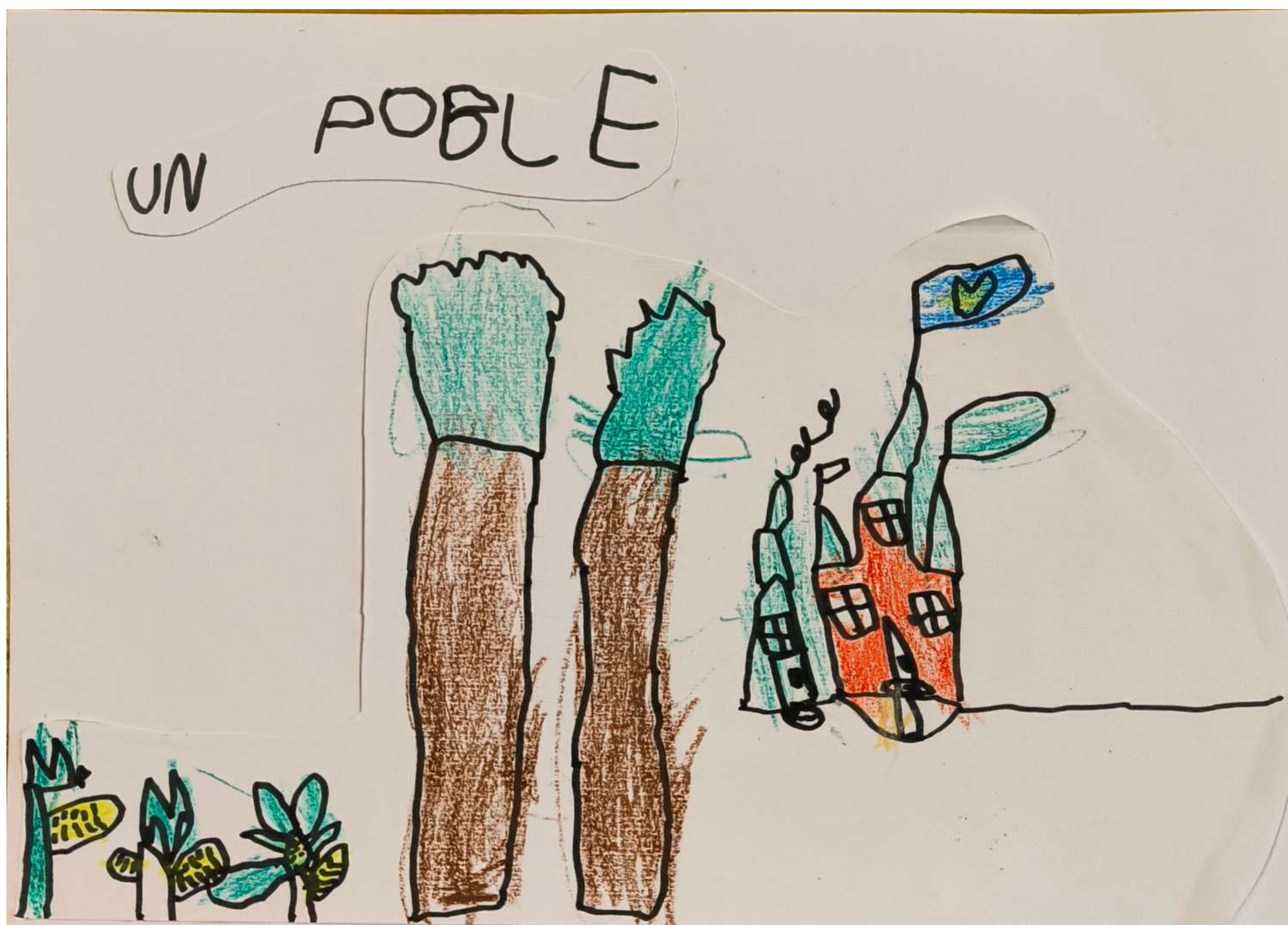

ELS ANIMALS ES VAN ACUGAR
I VAN PROVAR LES TARDONGES DOLCES
DE REPENT, A PARAR DE PLUURE.

LES TARONGES SÓN MÀGiques.
ESTAVEN MOLT CONTENTS PERQUÈ
JA PODIEN SUGAR.

Classe de 4 anys A

AIXÒ DIU QUE ERA I NO ERA, UN POBLE VALENCIÀ PLE DE GRONXADORS, FLORS DE COLORS I MOLTS XIQUETS I XIQUETES.

UN DIA, NINA I MARTÍ SE'N VAN ADONAR QUE LES PARAULES HAVIEN DESAPAREGUT DEL POBLE.

LA FRUITERIA DEL CANTÓ JA NO TENIA RES ESCRIT AL SEU RÈTOL I ELS CONTES DE LA BIBLIOTECA HAVIEN PERDUT LES SEUES LLETRES. NINA I MARTÍ VAN ANAR A INVESTIGAR EL QUE HAVIA PASSAT.

EL FRUITER ELS VA CONTAR QUE JA NINGÚ DEMANAVA LES FRUITES EN VALENCIÀ I VA ENSENYAR A NINA COM ES DEIEN.

LA BIBLIOTECÀRIA ELS VA EXPLICAR QUE JA NINGÚ LLEGIA ELS CONTES EN VALENCIÀ, I LI VA CONTAR A MARTÍ UN CONTE QUE SABIA DE MEMÒRIA.

PER ART DE MÀGIA LES LLETRES VAN TORNAR ALS CONTES I AL RÈTOL DE LA FRUITERIA!

TOTS I TOTES CRIDÀVEN D'ALEGRIA.

FI

Classe de 4 anys B

DOS AMIGUES i UN AMIC

LA CONILLETA TATI, EL GOS MIQUEL,

I LA GATA CÀNDIDA

EREN AMICS.

van trobar una casa

I DINS HI HAVIA UNA PERSONA

QUE ELS VA PARÈIXER ESTRANJA

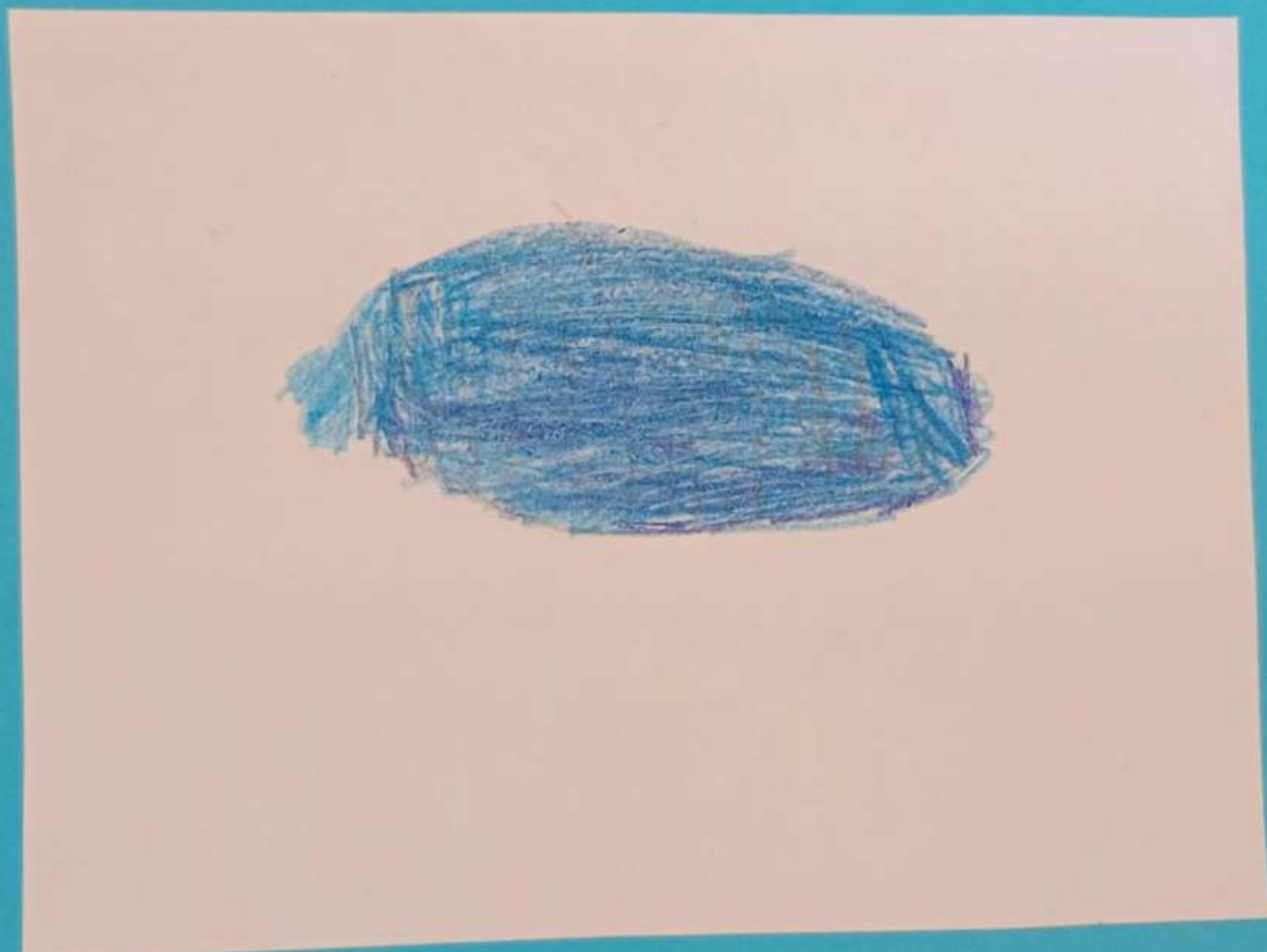

I VAN DENSA QUE ERA UN MONSTRE

ES VAN ESPANTAR MOLT.

ALLÍ PROP HI HAVIA UN RIUET.

ES VAN APROPAR I LI VAN PREGUNTAR

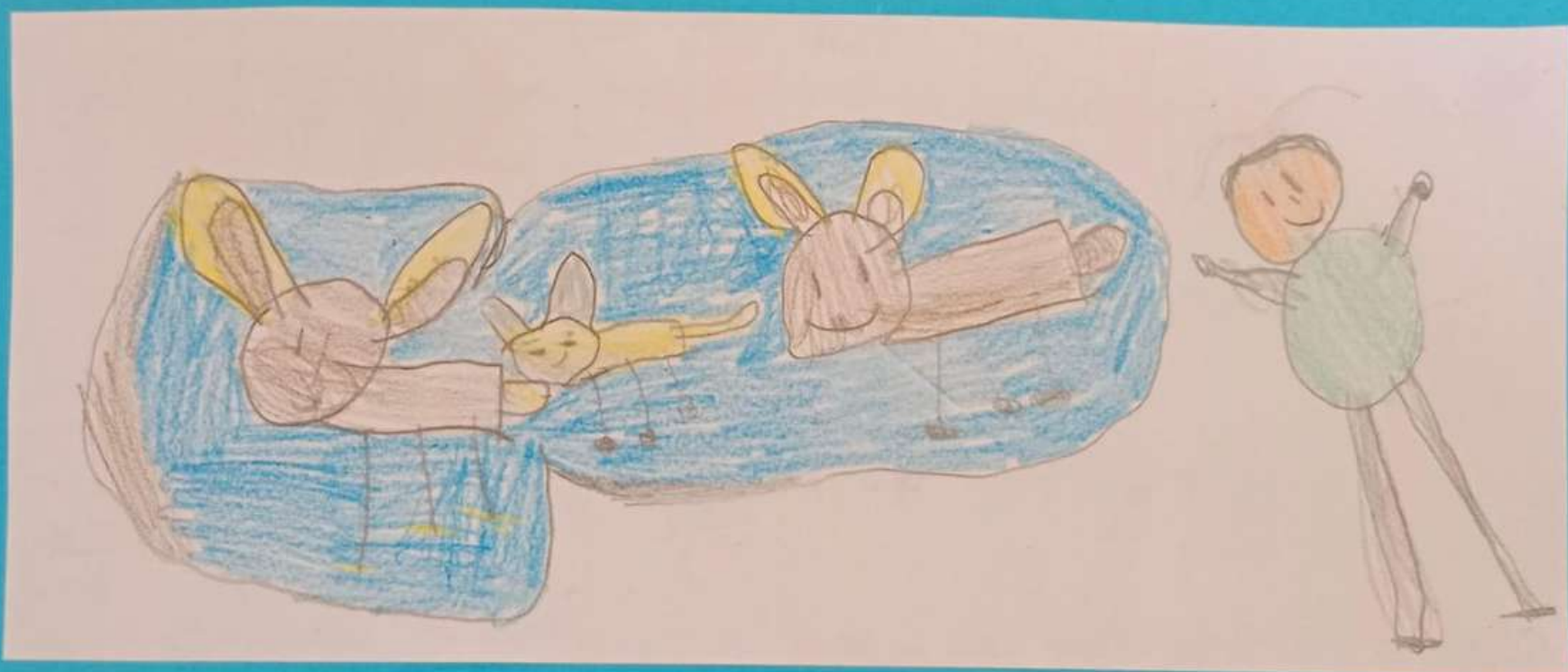
SI ERA BONA PERSONA

ELS VA CONTESTAR QUE NO

SE'N VAN ANAR CORRENT

I VAN CAURE DINS DEL RIV

LA PERSONA ELS VA PERSEGUIR

I EN VORE QUE HAVIEN CAIGUT

DINS L'AIGUA, ELS VA SALVAR.

DESPRÉS

ESTAVEN

TOTS

MOLT CONTENTS .

Classe de 5 anys A

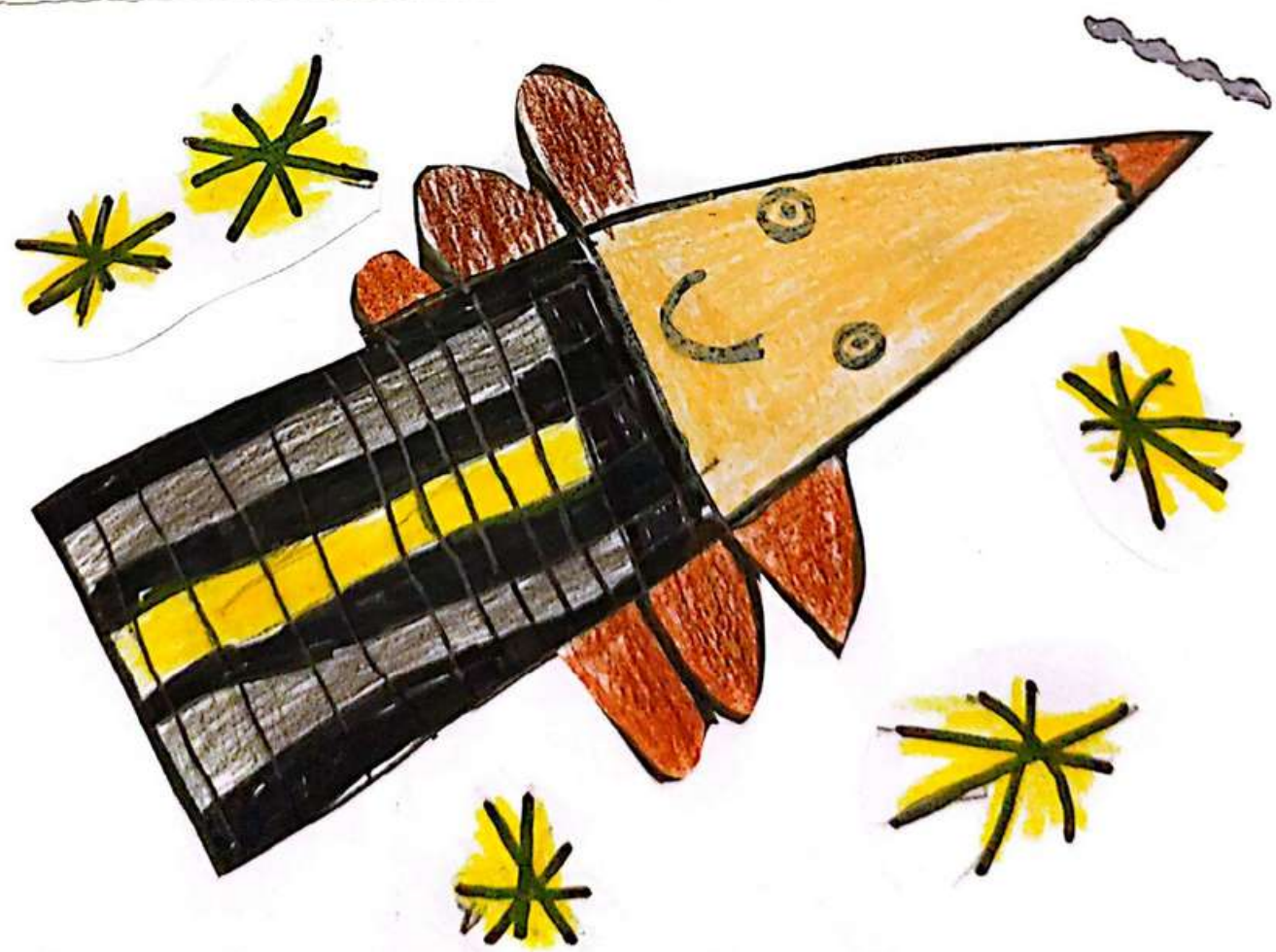

U N
L L A p i s

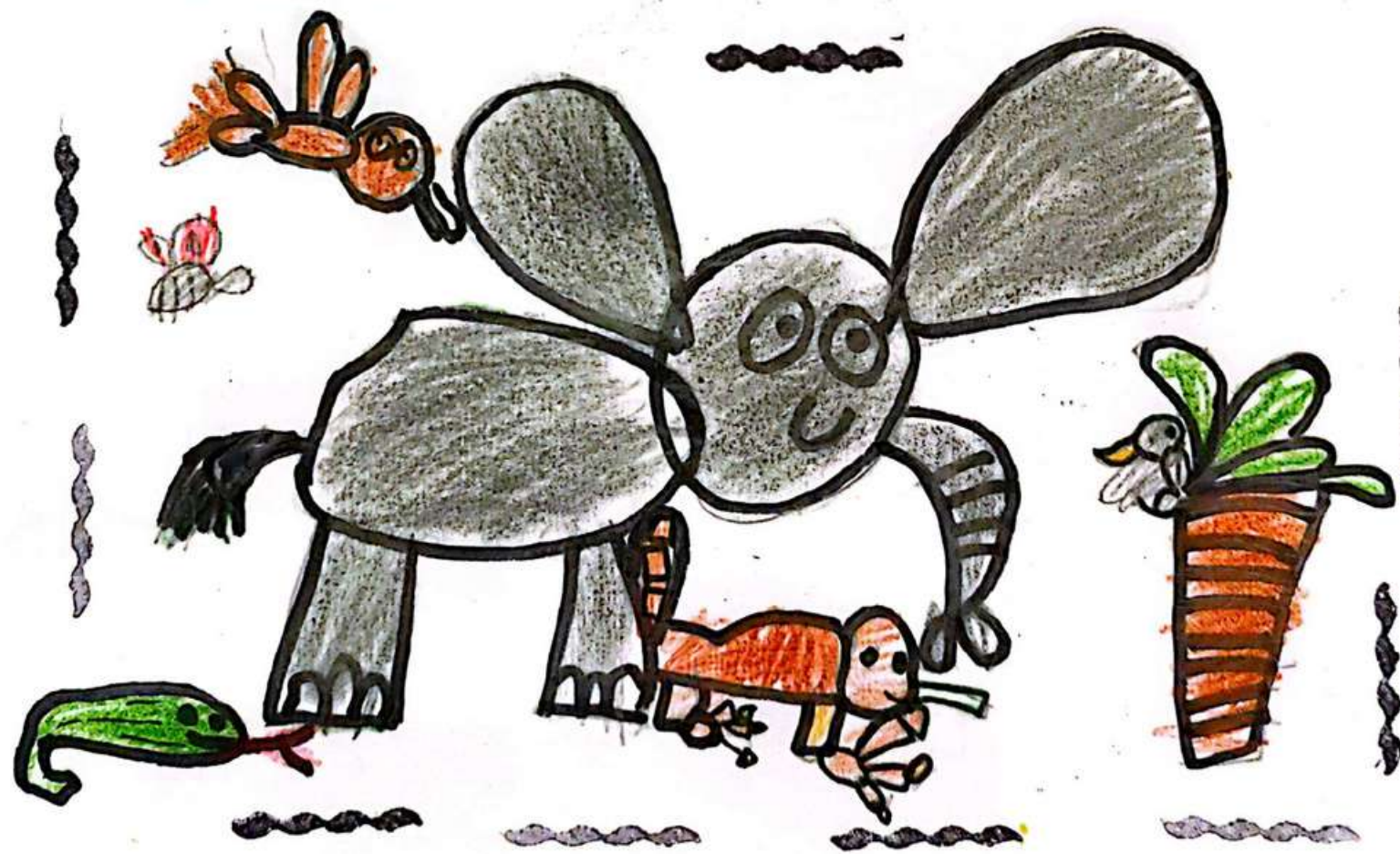
M A G I C

HI HAVIA JA VE GADA
UN LLAPIS MÀGIC
QUE LI DEIEN
ABECEDARI

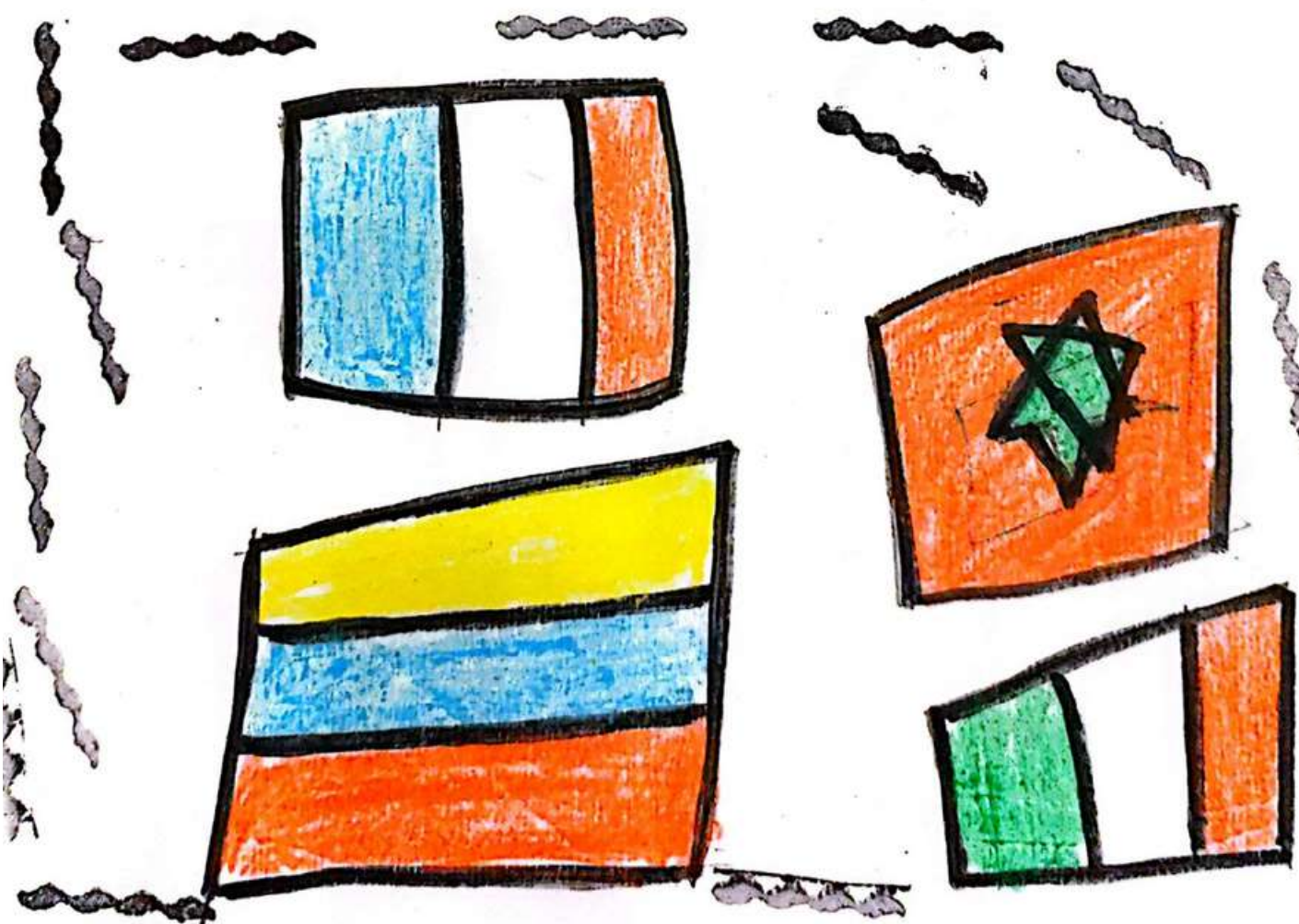
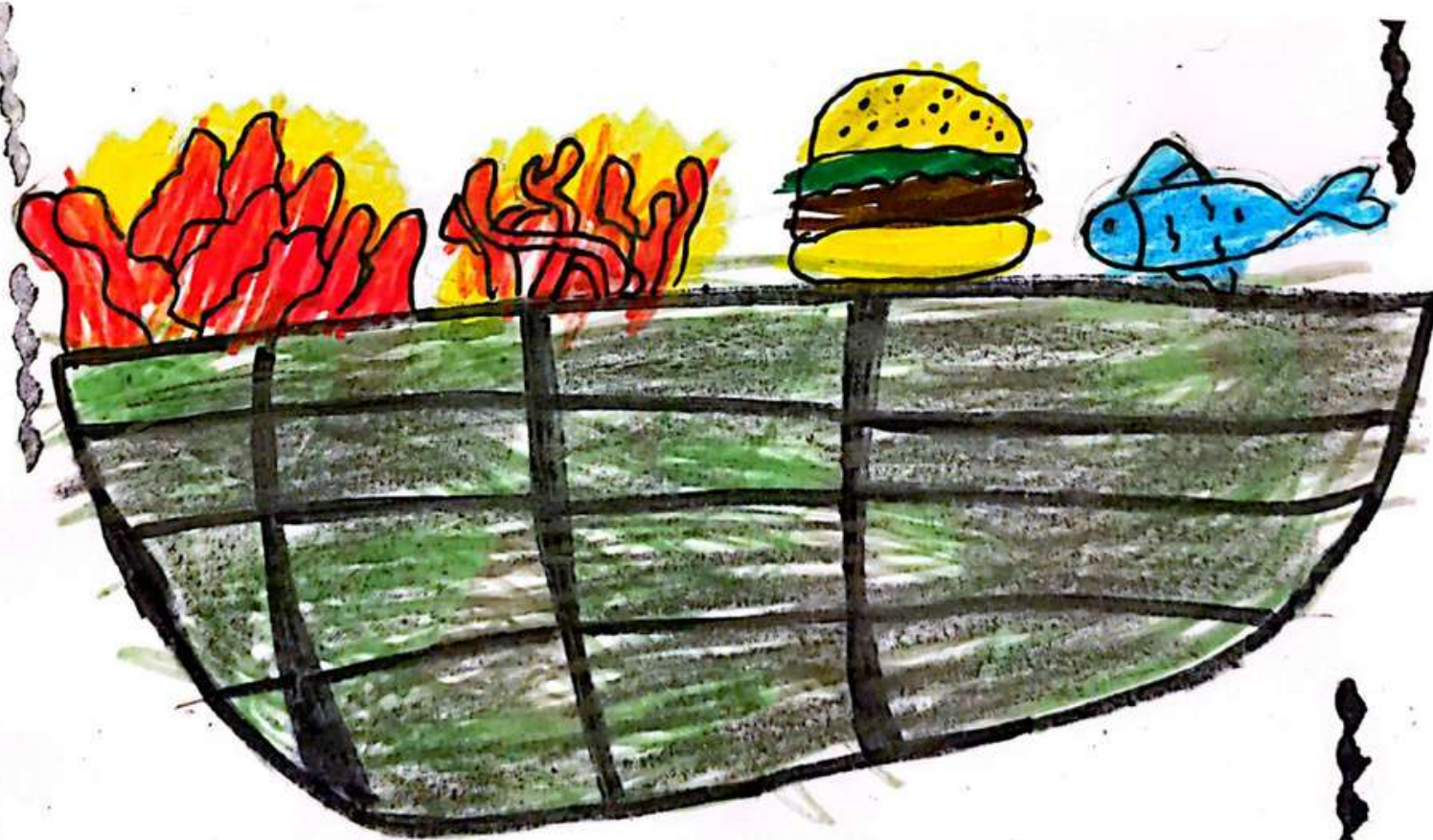

LI AGRADAVA MOLT
MOLT ♥ VIATJAR PEL
MÓN I CONÈIXER
ALTRES CULTURES, COM
ANIMALS

A MÉS DE MENJARS
MOLT BONS QUE
TAMBÉ LI AGRADADAVEN

I BANDERES
EN SÍMBOLS
COLORS DIFERENTS A
LA SECA

ON VEIA PERSONES
DI FERENTS A ELL
D'ON VIVIA

EL QUE MÉS DESITJAVA
ERA ESTAR EN LA
SEUA FAMÍLIA.

CONTE CONTAT, CONTE
ACABAT.

AL FINAL SE'N VA

ADONÇA QUE EN CARA
QUE LI AGRADAVA VIATJAR

EL VOLCÀ POSSEIDÓ

En terres italianes, en una vall tranquil·la, hi vivia un xiquet anomenat Joan. Joan era alt, amb ulls verds, li agradava vestir amb roba esportiva i de caràcter era alegre, atrevit, curiós i amable.

Un dia, mentre passejava amb el seu gos Pere per una planícia, es va adormir sota l'ombra d'un arbre. Quan va obrir els ulls, el temps havia canviat. Es trobava al 2039, jugant amb el seu gos enmig dels Alps italians.

Joan, sempre ple de curiositat, havia escoltat moltes llegendes sobre un volcà antic anomenat Posseidó que explotava i ho plenava tot de lava. Intrigat, va decidir apropar-se per descobrir què amagava dins de les seues profunditats. Però just quan es va acostar al cràter, un fort tremolor va sacsejar el terra. El gos Pere, que era molt intel·ligent, va començar a lladrar desesperadament.

-Què passa, Pere? Què és aquest tremolor? -va cridar Joan, mirant al voltant.

El gos, tot nerviós, va mirar el volcà amb por.

-El volcà està a punt d'entrar en erupció! Fugim per aquest camí! Sembla més segur! -va respondre el gos.

Joan va començar a córrer seguit de Pere, però enmig de la confusió, es van perdre i van agafar el camí equivocat. Els dos es van veure atrapats en un camí ple de pedres i veien baixar la lava del volcà a prop seu.

Amb el temps en contra, van arribar a una xicoteta casa de muntanya. Joan, sense pensar, va agafar el mòbil i va cridar al telèfon d'emergència.

-112, quina és l'emergència?

-va dir una veu a l'altre costat.

-Ens trobem atrapats! El volcà Posseidó està a punt d'explotar! Necessitem ajuda immediata!

-va cridar Joan.

-Tranquil, ara t'enviem als bombers amb helicòpter.

Els bombers, alertats pel perill van actuar de manera ràpida i decidida. Un helicòpter es va enlairar des del centre de la ciutat per rescatar Joan i Pere. Però mentre l'helicòpter es dirigia cap a ells, la lava va començar a baixar pel camí amb rapidesa i anava envoltant la casa.

Joan va agafar el seu gos i, tot i la por, va córrer fins a la zona on l'helicòpter podia arribar a rescatar-los. Però la lava pujava massa ràpidament i finalment Joan es va posar sobre el seu gos Pere.

Afortunadament l'helicòpter va arribar. Els bombers van llançar una escala i van aconseguir rescatar a Joan. El gos Pere va quedar a terra, els bombers van intentar rescatar-lo però no van arribar a temps.

Joan va ser traslladat a un lloc segur i va explicar el que li havia passat als seus familiars i amics. Des d'aquell dia Joan aprengué que el volcà Posseidó tenia una força imparable però també que el gos Pere, que ell tant estimava, i els bombers eren uns grans herois.

I aquest conte somiat ja s'ha acabat.

Classe de 1r A

UNA AVENTURA INESPERADA

Fa qui sap quants anys, una família molt nombrosa vivia a la selva Lacandona, ubicada a Mèxic.

El pare, Ferran, era un home enginyós i fort. La mare, que es deia Carla, sempre estava treballant i pendent dels seus tres fills. Els dos fills majors, Pau i Paula, eren bessons i sempre anaven junts a tots els llocs. El tercer, anomenat Leo, tenia sis anys i li encantava viure aventures amb els seus germans. Encara que sempre estaven junts, es barallaven molt i no s'ajudaven massa.

Com cada dia, els tres van eixir a passejar pel bosc i, inesperadament, van caure en una trampa que els va dur a un món on només hi vivien xiquets i xiquetes gegants sense família. Era un lloc màgic on les plantes parlaven i caminaven i els animals podien ballar i cantar. Tot estava del revés: el sol dalt i el cel baix.

Quan es van despertar del bac, Pau, Paula i Leo van preguntar:

—On estem? I els nostres pares? No sabem on anar!

Aleshores, van escoltar uns passos de l'únic home vell d'aquell món, Pep, i en veu baixa i tranquil·la els va dir:

—Hola! Qui sou?

—Som tres germans que sense saber com, hem arribat aquí —van contestar.

—Ah, doncs, si voleu vos explique que heu de fer per tornar a casa. Es tracta de trobar la clau de la porta que vos tornarà al vostre món.

—I com ho podem aconseguir? —van preguntar els tres alhora.

—Heu de passar una sèrie de reptes —els va explicar.

Després de descansar, menjar i beure, van començar a estudiar el mapa que els va donar Pep.

La primera prova que hi havia la feia Pau i consistia en buscar per l'arena de la platja un tros de la clau. Paula havia de trobar entre els corals un altre trosset i Leo, l'únic escarabat daurat de la terra. Quan ho van aconseguir, els tres germans van unir els trossets de clau i va aparèixer la porta. Per fi, van tornar a casa i van aprendre que treballar en equip fa que les coses siguin més fàcils i que aprenem dels altres.

I aquest conte imaginat i contat, ja s'ha acabat.

Classe de 1r B

LEO I LES SABATES MÀGIQUES

Hi havia una vegada un xiquet que es deia Leo. Amb l'arribada del Nadal, ell i els seus pares decidiren fer un viatge a Argentina, un lloc molt llunyà on, en aquella època de l'any, feia calor.

Quan arribaren al seu destí, anaren al bar de l'hotel per prendre un refresquet. Allí descobriren una beguda típica d'aquelles terres que es deia mate. A més, el local estava ple de gent ballant un ball molt animat i elegant: el tango. En veure-ho, a Leo li brillaren els ulls i digué als seus pares que li encantaria aprendre a ballar-lo. Sa mare, somrient, li contestà que deuria d'anar a classes de ball.

L'endemà, la família decidí visitar un dels llocs més impressionants d'Argentina: les Cataractes de l'Iguazú. Leo es quedà bocabadat davant l'espectacle d'aigua i natura. "És com si tot açò tinguera màgia!", va dir, meravellat. A més de gaudir de la vista espectacular, feren una excursió per la selva que envoltava les cataractes. Allí, Leo descobrí que Argentina amagava paisatges únics i plens d'encant.

Ja de tornada a l'hotel, mentre explorava encuriósit l'habitació, Leo va trobar unes sabates brillants amagades en un racó. Amb emoció, decidí provar-se-les, i, de sobte, començà a ballar tango sense poder parar. Eren màgiques!

De cop i volta, una forta ventada va obrir la porta de l'habitació i Leo va caure per unes escales misterioses que conduïen a un laberint. Seguint el camí, arribà a un gran escenari on se celebrava un concurs de tango. Sense pensar-s'ho, començà a ballar amb una xiqueta que es deia Catalina. Els seus peus es movien amb una gràcia increïble, com si portara tota la vida ballant. Els dos s'ho passaren d'allò més bé i, per a sorpresa de tots, guanyaren el concurs! Els donaren un trofeu a cadascun com a premi.

Encara emocionat, Leo, juntament amb Catalina, decidí participar en un altre concurs, aquesta vegada en una ciutat anomenada València. Viatjaren ballant de manera màgica i, una vegada més, guanyaren gràcies al seu talent sorprenent. Es convertiren en una autèntica parella de professionals.

Encara emocionat, Leo, juntament amb Catalina, decidí participar en un altre concurs, aquesta vegada en una ciutat anomenada València. Viatjaren ballant de manera màgica i, una vegada més, guanyaren gràcies al seu talent sorprenent. Es convertiren en una autèntica parella de professionals.

Quan caigué la nit, Leo s'assegué prop d'una capsa plena d'empanades argentines que un camioner estava carregant. Sense adonar-se'n, acabà pujant al camió, que el portà de tornada a Buenos Aires. Quan el vehicle es detingué, Leo tornà a l'hotel i es retrobà amb els seus pares, que estaven molt preocupats buscant-lo. No s'ho podien creure fins que ell els ensenyà els trofeus que havia guanyat.

L'endemà, la família va emprendre el viatge de tornada a Espanya. Leo decidí portar amb ell les sabates màgiques, guardades en una capsa especial, amb la idea d'ensenyar als seus amics a ballar tango. Però mai no desvetllà el secret de la màgia que feia especials aquelles sabates.

I així, Leo continuà ballant, portant l'alegria i el ritme del tango arreu del món.

Classe de 2n A

UN VIATGE INCREÏBLE A LA XINA

Hi havia una vegada una família molt educada i responsable que viatjava pel món per conèixer les diferents cultures. Pau i Maria, els pares, eren molt amables i divertits. Sònia, la filla gran, era treballadora i simpàtica. Èrik i Sara, els bessons, eren molt trapelles i juganers, però tenien un gran cor.

Després de visitar França, la família estava a punt de començar un nou viatge per descobrir el meravellós país de la Xina. Van llogar una caravana i es van posar en camí. Mentre travessaven un bosc de la regió xinesa de Guangxi, van topar amb un gran forat al camí i... psss! Es va punxar una roda! Per sort, una família xinesa que vivia prop del lloc els va veure i va anar corrents a ajudar-los.

La família xinesa, formada per Jimin, Lee i Chai, també era molt aventurera. En les vacances, investigaven la fauna i la vegetació de la Xina. Els van convidar a quedar-se a la seua casa i, en poc de temps, les dues famílies es van fer molt amigues. Tant, que van decidir viatjar junts per tot el país!

Amb la roda reparada i una altra caravana llogada, l'aventura va començar. La primera parada va ser la Gran Muralla Xinesa, prop de Pequín. Allà, van recórrer un trosset d'aquesta increïble construcció, mentre Jimin els explicava que la muralla fa uns 9.000 quilòmetres de llarg i que es va construir per protegir la Xina dels invasors. Els xiquets i xiquetes escoltaven amb els ulls ben oberts, impressionats!

La següent parada va ser el Temple del Cel, un impressionant conjunt d'edificis religiosos. La família es va quedar bocabadada amb els colors i els detalls de la construcció. A més, van aprofitar per vestir-se amb roba tradicional i fer-se fotos molt divertides.

Després van viatjar fins a la ciutat de Xian per visitar els famosos Guerrers de Terracota. Sònia estava fascinada quan va saber que un grup d'agricultors havia trobat aquestes figures per casualitat. Pau va explicar als bessons que cada un dels 8.000 guerrers tenia un rostre diferent, com si foren persones de veritat! Èrik i Sara no van parar de fer fotos perquè tot els semblava increïble.

Lee, que coneixia molts llocs bonics, va proposar una parada a Fenghuang, una ciutat que semblava eixida d'un conte. Els seus carrers i cases mantenien l'aspecte de les antigues dinasties Ming i Qing. Van recórrer el poble amb una barca i van gaudir d'un passeig màgic entre els canals.

L'última parada del viatge va ser al Parc Nacional de Zhangjiajie, un lloc ple de muntanyes que semblaven flotants! Sònia va dir que li recordaven a les illes d'unes pel·lícules que havia vist, i Èrik i Sara van imaginar que estaven volant per damunt dels núvols.

Quan el viatge va arribar al final, les dues famílies es van acomiadar amb abraçades i rialles. Encara que les aventures havien acabat, les amistats que havien fet durarien per sempre.

I així, amb els cors plens de records i històries per explicar, cadascú va tornar a casa. Però segur que aquest no seria l'últim gran viatge d'aquesta família tan especial.

FI

Classe de 2n B

LES SIRENES

Hi havia una vegada al fons del mar quatre sirenes anomenades Gabriela, Noa, Alma i Victòria.

Un dia el mar estava ple de bosses i Noa va proposar: "I si eixim a la superfície a veure què és tot això?". Totes van dir: "Val, demà a primera hora eixirem. Esta nit prepararem l'equipatge, una cantimplora i menjar".

L'endemà ja estaven en peu totes a primera hora com havien quedat. En eixir a la superfície tot era pitjor que dins de l'aigua. Estava tot contaminat.

Però de repent eren superheroïnes. Van arreplegar tot el fem i van salvar el món.

Text: Alma Martí 3rA
Dibuix: Gabriela Vila 3rA

EL BOSC MÀGIC D'EMBERWOOD

A l'interior del bosc d'Emberwood, vivia una criatura menuda anomenada Fizzflame. Amb el seu pelatge suau i brillant en tons taronges i grocs, Fizzflame semblava una petita guineu, però els seus grans ulls brillants i la seua cua que sempre saltava, mostraven els seus increïbles poders. Tenia la rara habilitat de dominar tant el foc com l'electricitat, un do que la feia tant temuda com adorada al bosc.

Un dia, un grup de criatures omnívores anomenades Gloomlurks va entrar al bosc, escampant foscor i caos. Quan els Gloomlurks s'acostaven, Fizzflame va saltar del seu cau amb una mirada decidida. Amb un somriure juganer, va girar sobre si mateixa, encenent la seua cua amb flames brillants mentre espurnes d'electricitat dansaven al seu voltant. Els Gloomlurks van grunyir, però FizzFlame va ser massa ràpida, i amb un moviment de la seua cua, una explosió de foc va sortir disparada, fent-los retrocedir. Després, va llançar una descàrrega de llamp des dels seus peus, fent que les criatures fugiren corrents.

Quan el bosc va tornar a la calma, Fizzflame va sacsejar la seua cua, enviant una última espurna al cel com a senyal de victòria. Els animals del bosc van aplaudir. FizzFlame, la criatura menuda amb el cor d'un heroi, havia salvat Emberwood un altre cop.

Text: Elliot Stecenko 3rB
Dibuix: Miguel Pelegrí 3rB

L'AVENTURA DELS TRES AMICS I EL TRESOR

Hi havia una vegada tres amics que els encantava anar d'aventures pels boscos i jugar a diferents jocs mentre gaudien de la natura.

Els tres amics es deien Lluís, Aitor i Lucia, a cada un li agradava una cosa diferent, a Lluís li encantava llegir llibres, Aitor era molt aventurer i a Lucia li agradaven molt les Matemàtiques.

Un dia estaven passejant i es van trobar un arbre màgic. Embolicat entre les rames de l'arbre hi havia un mapa que guiava fins a un tresor. Ja estava a punt de caure la nit i se'n van haver d'anar a casa sense poder buscar el tresor. Al dia següent, els amics, amb molta il·lusió, van agafar el mapa i es van posar en marxa. Anaren a buscar el tresor pel bosc seguint les indicacions del mapa. Quan havien passat unes hores s'adonaren que estaven perduts. Estaven molt preocupats però gràcies a Lluís, que recordant històries d'aventures d'un llibre que havia llegit, just els guiava sobre com poder eixir d'allí per arribar a la cova que indicava el mapa.

Per arribar a la cova van haver de travessar el bosc i es van trobar amb molts obstacles. Aitor el més aventurer, no tenia por de res. Ell és qui havia de passar per damunt dels arbres i creuar el riu per damunt de les pedres. En travessar-lo els llançava una corda a Lucia i Lluís perquè creuaren sense caure a l'aigua.

Una vegada havien salvat totes els obstacles en què s'havien trobat al llarg del camí, van continuar seguint les indicacions del mapa fins a arribar a l'entrada de la cova.

Pensaven que ja quasi ho havien aconseguit, però una vegada dins, no hi havia manera de seguir avançant.

Finalment, Lucia s'adonà que hi havia una pedra que eixia de la paret amb una forma estranya. Com que li va paréixer molt estrany, no va poder evitar la curiositat i la va prémer per vore què passava. De sobte va eixir d'allí dins un baül molt, molt vell. Al mateix, hi havia un codi amb números romans, per obrir-lo calia desxifrar-lo. Com a Lucia li agradàvem molt les matemàtiques, el va resoldre en un tres i no res i els tres amics es van alegrar molt!

Dins d'aquell baül, hi havia una nota que posava: «EL TRESOR MÉS GRAN ÉS L'AMISTAT, L'ESFORÇ I EL TREBALL EN EQUIP, TOTS UNITS HEM DE CUIDAR LA NATURA I EL MÓN ON VIVIM»

Text: Xavier Nadal 4tA
Dibuix: Alan F. Páez 4tA

L'EDUCACIÓ TÉ EL PODER DE CANVIAR EL MÓN!

Fa milions d'anys va hi haure una època en la que el fem abundava a Xeraco. Fins que dos científiques van dir: "Ja esta bé, açò s'ha d'acabar!". Investigaren i investigaren però no trobaren la causa de la contaminació ambiental.

Un dia uns xiquets estaven jugant amb la sorra i trobaren una evidència, van veure que hi havia gent que llançava fem al mar. Els xiquets defensaren la natura "No podeu llançar el fem així contamineu el medi ambient!" Després de veure el que havia passat es queixaren del comportament d'esta gent. Van informar les científiques perquè trobaren pistes.

Gràcies per la informació! Diuen les científiques.

Van fer una campanya per reciclar, pero...s'adonaren que era inútil. Per molt que es ho digueren no els importava.

Van decidir que havien de fer-los veure que no cuidar la naturalesa era perjudicial per a ells mateixos i per a tot el món. Avisaren a aquesta gent que el que passaria no seria bo.

No els importava, pensaven que això era mentida. Però uns quants dies després es va produir un canvi climàtic.

Es van adonar que si continuaven contaminant seria nociu. Però el que estava fet ja estava fet i no podien arreglar-ho.

Les científiques estaven molt contentes, però al mateix temps molt tristes perquè no sabien com arreglar el que ja estava fet.

El canvi climàtic afectava tant que si no col·laborava tot el poble, no podrien arreglar el que havien fet.

–“Creiem que hem de penjar aquest cartell a totes les cases”–, van dir les científiques.

–Segur que ho aconseguirem!
Tots col·laboraren i ho aconseguiren junts.

L'educació té el poder de canviar el món!!!

Text: Daniela Jaijo 4tB
Dibuix: Maria Garcia 4tB

L'ARBRE DE LA VIDA

Us contaré la història de Jordi, un xiquet de deu anys que viu en un poble xicotet de la Comunitat Valenciana.

Jordi anava cada dia a jugar a un parc amb el seu avi i la seua gossa Kyra. En eixe parc hi havia un gran arbre que havia plantat el seu avi quan era menut, sempre li ho recordava. Una vesprada estaven els tres jugant al parc quan va començar a ploure molt fort i se'n van haver d'anar a casa. Eixa vesprada va ser quan va començar la Dana i afortunadament ells van arribar a casa i es van salvar, però de camí a casa van perdre a Kyra i no la van trobar.

Jordi estava molt trist i no parava de plorar, però no podien fer res perquè la tempesta era molt forta i no es podia eixir de casa.

L'endemà quan acaba la tempesta, Jordi i el seu avi van anar a buscar-la.

Pensaven que no la trobarien perquè era un infern... muntanyes de cotxes, fang per tots els llocs, garatges inundats...

Finalment, van passar pel parc, estava totalment inundat, però van veure que Kyra estava dalt de l'arbre. Pareixia que tenia molta por, i en veure'ls es va alegrar molt.

A partir d'eixe dia van començar a dir-li a eixe arbre l'Arbre de la vida.

Text: Yago Padilla 5éA
Dibuix: Marcos Garcia 5éA

JOSÉ I ELS FANTASMES ATERRIDORS

José era un xiquet que tenia por a tot. Un dia mentre estaven veient la tele, van dir en les notícies que en una casa van aparèixer fantasmes que espantaven a tots als que es trobaven. Després de sopar, els pares enviaren a José a dormir. El xiquet estava molt aterrit i com no es va poder adormir se'n va anar al llit dels seus pares.

Quan es va alçar va veure que els seus pares no estaven, així que va encendre la tele i va veure en les notícies que estaven parlant del fet que els fantasmes s'emportaven a la gent. El xiquet va començar a plorar perquè no trobava als seus pares, José estava aterrit, tenia por i estava sol. Així que va eixir al carrer i va anar de porta en porta reunint a gent per atacar als fantasmes.

No obstant això, a totes les cases que tocava no hi havia ningú, els fantasmes els havien segrestat. Tan sols faltava tocar a l'última casa, va tocar i li va obrir la porta un altre xiquet que també estava sol, així que es van fer amics. Els dos únics supervivents van veure que estaven els fantasmes per totes les parts, es van amagar en un búnquer secret que ningú sabia que existia, allí van trobar menjar, armes, etc. Van explorar el búnquer i trobaren un laboratori. Decidiren eixir del búnquer per comprar àcids i moltes més coses, quan eixiren de la tenda entraren al laboratori per buscar una solució al problema dels fantasmes. Van crear un líquid el qual podien eliminar als fantasmes.

Els dos amics van eixir del búnquer i ho van tirar als fantasmes. Els dos amics van trobar als seus pares i es van abraçar molt fort. L'ajuntament d'eixe poble els va donar una medalla als dos amics per què havien fet que desaparegueren els fantasmes. Però quan ja pensaven que no estaven en perill, s'adonaren que quedava un fantasma. Ja era de nit se'n van anar a dormir. Però a mitjanit José i el seu amic van anar al búnquer. Quan ja estaven allí, van fabricar una altra garrafa de líquid per a tots. En fer-se de dia José i el seu amic repartiren el líquid a les seues famílies i van anar on estava el fantasma cap i els va tornar a les persones. Però José va trencar la gàbia amb el líquid que van fabricar, quan ja estaven fora de la gàbia van lluitar tots contra el fantasma uns li van tirar el líquid, altres li van colpejar... Van guanyar els humans i tots van viure feliços.

Text: Marc Benavent 5éB
Dibuix: Demian Yuzkevich 5éB

L'ÚLTIMA AVENTURA

Joan i Pau són dos amics de deu anys, els encanten les aventures. Estaven jugant al pati de la casa de Pau perquè eren les vacances d'estiu, però de sobte la mare de Pau el va cridar:

- Pau! Vine un moment!- Així que Pau va acudir de seguida:
- Què vols mare?
- Vull contar-te una cosa molt important.
- El què?
- Com ja saps, el teu pare i jo ens hem separat fa poc, i com jo no guanye molts diners passem els mesos justets i m'han oferit una plaça de treball en la ciutat així que quan acaben les vacances d'estiu vendrem la casa, ja hi ha un comprador esperant
- No, no, no vull vendre la casa!-Va exclamar i se'n va anar plorant.

El seu amic Joan que el va veure corrent mentre plorava, el va seguir i li va preguntar el que li passava i ell li ho va explicar tot.

Joan el va consolar dient-li que anaven a viure una aventura i que parara de plorar.

Així que se'n van anar a la golfa a la recerca d'alguna cosa interessant, buscaven caixa per caixa, pot per pot, bagul per bagul però res! Pau com no trobava res va pegar una puntada i va exclamar:

- Au!
- Què passa?- Va preguntar Joan.
- Hi ha alguna cosa baix de la catifa!- Va respondre Pau.

Van mirar baix i sí, hi havia un compartiment. Dins hi havia una caixa tancada, però no podien obrir-la i a Pau se li va ocórrer una idea:

- Joan tinc una idea! L'he vist en una pel·lícula d'espies. Hem d'agafar un clip i doblar-lo un poc, el clavem en el cademat i el rodem de costat en costat fins que s'òbriga.

Així que ho van fer i "clic, clac" es va obrir. Dins hi havia una fulla vella i groguenca de paper amb una nota escrita, Joan la va agafar i la va llegir:

- "Aquesta carta va dirigida als futurs propietaris d'aquesta casa que s'atreveixin a buscar un tresor pirata; aquestes són les següents instruccions:

- Des de la casa cap al nord deu mil un passos.
- Allí agafeu el camí dret i seguiu fins a trobar un penya-segat.
- Baixeu del penya-segat i seguiu cent mil passos.
- Quaranta mil cap avant, tres mil cap a la dreta dèsset mil cap arrere, deu mil cap a la dreta i trenta mil cap avant.
- I per últim avanceu travessant un riu verd, una muntanya blanca fins a arribar a una cova. Allí us espera el tresor, són mil monedes d'or pirates. Però aneu espai amb les trampes".

Tots dos es van sorprendre i van eixir disparats cap al nord, portaven tres mil set-cents quaranta-tres passos i un tronc enorme els va frenar el pas així que van decidir rodejar-lo. Mitja hora després, estaven a l'altra part del tronc i a la fi quan van acabar els deu mil un passos Joan va dir:

-I ara per on anem?

- "Allí agafeu el camí dret i seguiu fins a trobar un penya-segat." -Va llegir Pau.

Després de la caminada van veure el penya-segat i Pau va dir:

-Ara cal baixar-lo. Una bona estona després Joan va arribar a terra.

-He baixat tan de pressa que ja no veig a Pau. Es va girar i: Ah!! Què fas ací baix ja, Pau?

-He agafat el camí, tu no?

-Què hi havia un camí? I jo baixant pel penya-segat!

Pau va riure una bona estona, però després seguien el trajecte. Va ser un trajecte llarg amb moltes corbes. En acabar Pau va preguntar el que tocava fer ara per continuar la recerca...

-Ara cal passar un riu verd i una muntanya blanca fins que arribem a la cova del tresor. Va dir Joan.

Tots dos van trobar el riu, hi havia un pont així que va ser molt fàcil, en trobar la muntanya els dos amics van pensar que la millor idea era rodejar-la perquè era molt alta. Una vegada rodejada van descobrir la cova i van anar corrent dins on van veure el tresor.

El tenien a deu passos, van fer el primer, el segon, el tercer, el quart, el cinquè, el sisè, el setè, el vuitè, el novè i el desssss.....fiiuuuu!!!! Van eixir disparats de la cova i van acabar en la piscina de la casa de Pau. La mare va sortir al jardí i els va dir:

-Si voleu refrescar-vos cal posar-se primer el vestit de bany, no us tireu a l'aigua amb roba.

Pau i Joan li ho van explicar tot, però res, no s'ho creia. Als dos amics els va agafar molta ràbia:

- Per tan poquet, quasi agafem el tresor!- Va dir Pau.
- Ens n'havíem oblidat per complet de les trampes!- Va dir Joan.
- Almenys hem viscut una gran aventura!
- Sí, hem viscut l'última aventura.
- Ens n'hem d'anar Pau!- Va exclamar sa mare.

Joan i Pau es van acomiadar: - Adeu, Pau, espere que ens tornem a veure.

- Segur que sí Joan, adeu.
 - Pau!
 - Ja vaig mare!
- I se'n van anar.

Text: Hugo Marco 6éA
Dibuix: Ani Gil 6éA

L'AMOR NO HO ÉS TOT

Una vegada hi havia, una adolescent que li deien Nagore. El seu pare, Pablo, i la seua mare, Maria, li van dir d'anar de viatge uns dies com a recompensa per traure molt bones notes a l'institut. Nagore estava impacient perquè no sabia on anirien. El que sí que li havien dit era que faltaven dos dies, així que va començar a pensar quina roba podia posar-se a la maleta. El pare li va donar una pista:

- Anirem a un càmping.
- D'acord. Doncs, agafaré també un banyador. - va dir Nagore.

La nit d'abans, la xiqueta, estava molt nerviosa i no podia dormir. La mare va anar a tranquil·litzar-la fins que es va adormir. L'endemà, va ser la primera a despertar-se. Estava tan contenta, que el primer que va fer va ser anar a fer el desdijuni per a tots, truites i suc de taronja. Seguidament, el seu pare va anar pel cotxe per carregar totes les maletes i eixir cap al càmping. El viatge se li va fer llarg, però per fi, havien arribat.

Era un lloc ple de flors i arbres. A prop, estava la platja i un restaurant.

- On dormirem? - Va preguntar Nagore.

El pare va dirigir a la seua filla i la seua dona cap a la casa de fusta on estarien allotjats durant uns dies. Encara que la casa era xicoteta, cosa que a ella no li va agradar, tenia dues habitacions, una per als seus pares i una per a Nagore.

Durant el dia van estar passejant pel càmping i quan es va fer de nit, tots tres van anar al restaurant per a sopar. En entrar i anar cap a la taula que tenien reservada, Nagore va veure un xic alt amb els cabells rossos i bràquets a les dents que li va cridar molt l'atenció. No es va poder resistir i li va fer una foto amb la mala sort que no va llevar el flaix i el xic es va adonar. De seguida, ella es va posar molt nerviosa, però es va alçar i va anar a demanar-li disculpes.

- Per què m'has fet una foto? - Li va preguntar el xic.
- Perquè m'has semblat guapo. - va contestar ella.

Tots dos van intercanviar el seu número de telèfon i es van acomiadar.

Mentre acabaven de sopar, Nagore els va contar als pares la xicoteta conversa que havia tingut amb Thiago. Quan van acabar de sopar, tots tres van decidir que l'endemà anirien a la platja. La mare li va dir a la seua filla que podia dir-li-ho al seu nou amic i així va fer. Una vegada van arribar a la casa de fusta on s'allotjaven, Nagore li va enviar un missatge a Thiago per a proposar-li si li volia anar l'endemà a la platja i passar un dia divertit. Ell li va contestar que sí.

L'endemà, i abans d'eixir de casa, Nagore va avisar a Thiago que anaven ja cap a la platja. Més tard, tots dos es van trobar allà. Quan Thiago va veure a Nagore, va anar corrent cap a ella. Tots dos estaven molt nerviosos i no hi havia massa conversa, però a mesura que anava passant el temps, tots dos van començar a parlar més i a estar més tranquils.

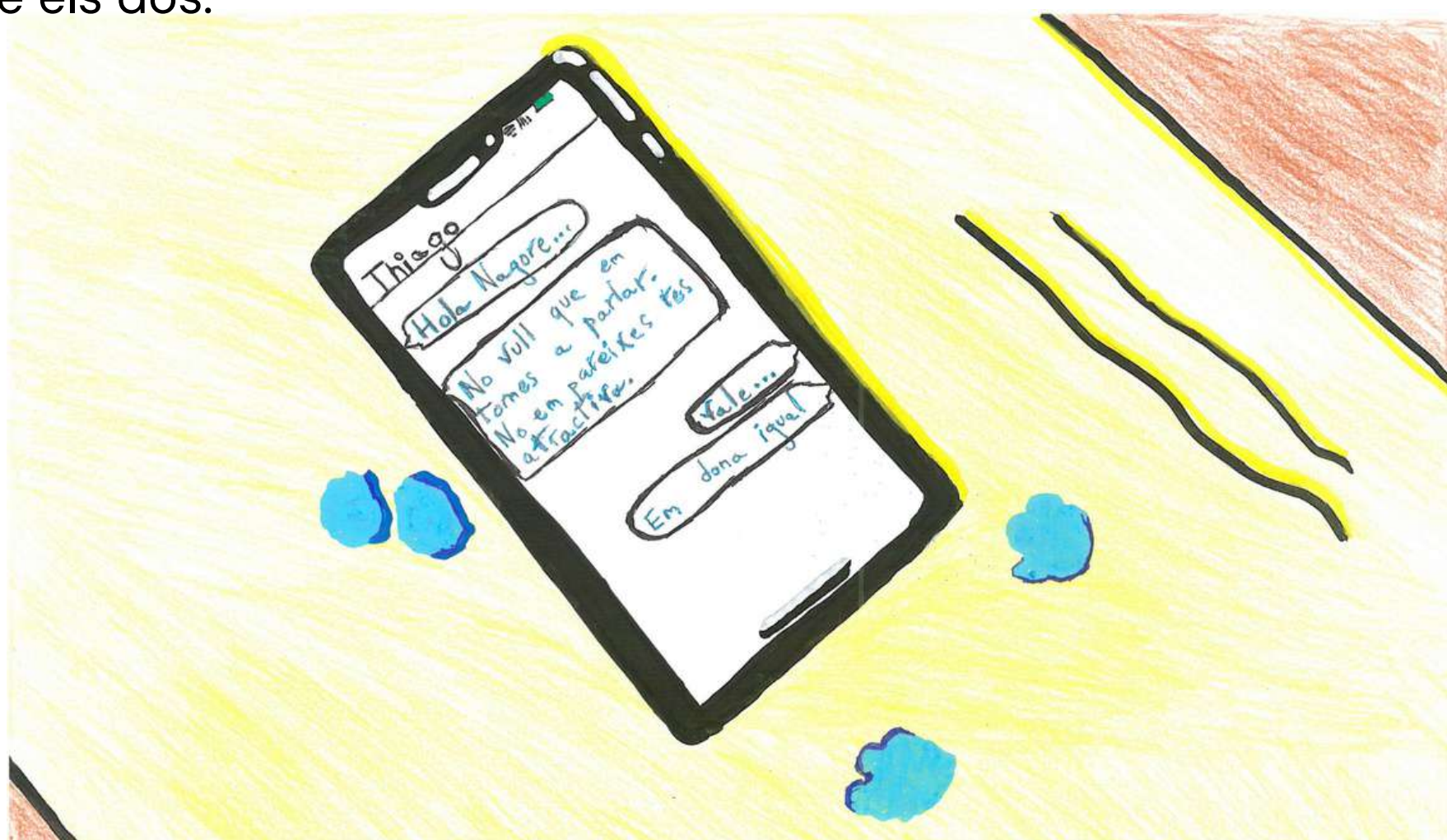
Entre jugar a la sorra i a l'aigua, va passar el temps molt ràpid i va anar fent-se de nit. Havien passat un dia molt bo, però era moment d'acomiar-se i anar cadascú a sa a casa a sopar i descansar.

Ella estava molt contenta i no deixava de pensar en ell. Va estar tota la nit recordant el dia que havien passat i les ganes que tenia de tornar-lo a veure i estar amb ell.

L'endemà, en despertar-se, va rebre un missatge de Thiago que deia:

- Hola Nagore, no vull que em tornes a parlar mai més, no em sembles una xica atractiva i no vull que malinterpretes la nostra relació d'amistat.

De sobte, Nagore es va posar a plorar. No entenia res. No podia creure les paraules que havia llegit. El dia d'abans, tots dos havien estat molt bé, com si hi haguera una connexió especial entre els dos.

La mare va entrar ràpidament a l'habitació de Nagore i ella li va explicar tot el que li havia passat. Maria va consolar a la seua filla i li va donar un gran consell: Una persona que et vol i t'estima no es fixa en el físic, sinó amb el que no es veu amb els ulls. Hi ha persones que no saben el que tenen fins que ho perden.

Text: Nayeli Gurillo 6éB
Dibuix: Àlvaro Morant 6éB